

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Ioseph, putatitio Christi patre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

DE S. IOSEPH, PATRE PVSTATITIO IESV
CHRISTI DOMINI NOSTRI: DE QVO ETSI SPARSIM
apud sanctos Patres habeantur nonnulla, quæ ad eius faciant commendationem, tamen
quia nos non tam encomia quædã, quàm integras historias, vbi fieri potest, edere cupimus:
omissis illis, pauca duntaxat ex D. Bernardo huc adscribemus, nè tantum Pa-
triarham neglexisse videamur. Porro Lector non dubitet tan-
tum fuisse hunc virum, quantum esse decuerit & patrem
licet putatitium Salvatoris, & sponsum præ-
stantissimæ virginis.

Martij 19.
Ex D. Bern.
Homi. 2. fu-
per Misius
est.

Math. 1.

Necessario fuit desponsata Maria Ioseph, quando per hoc & à canibus sanctum absconditur, & à sponso virginitas comprobatur, & virginis tam verecundiæ parcutur, quàm fama prouidetur. Quid sapiētius, quid dignius diuina prouidentia? Vno tali cōsilio secretis caelestibus & admittitur testis, & excluditur hostis, & integra seruatur fama virginis matris. Alioquin quādō pepercisset iustus adulteræ? Scriptum est autem: Ioseph autem vir eius cūm esset iustus, & nollet eam traducere, voluit occultè dimittere eam. Benè cūm esset iustus, noluit eam traducere: quia sicut nequaquàm iustus esset, si cognitam ream consensisset: sic nihilominus iustus non esset, si probatam innoxiam condemnasset.

Ioseph cur
voluerit di-
mittere S.
Mariam.
Luc. 5.
Math. 8.

Cūm ergo iustus esset, & nollet eam traducere, voluit dimittere eam. Quare voluit dimittere eam? Accipe & in hoc non meam, sed patrū sententiam. Propter hoc Ioseph voluit dimittere eam, propter quod & Petrus Dominum à se repellebat, dicens: Exi à me Domine, quia homo peccator sum. propter quod & Centurio à domo sua cum prohibebat, cūm diceret: Domine, non sum dignus vt intres sub tectum meum. Ità ergo & Ioseph indignum & peccatorem se reputans, dicebat intra se, à tali & à tanta non debere sibi vltra familiare præstari cōtubernium, cuius supra se mirabilem expauescebat dignitatem. Videbat & horrebat diuinæ præsentia certissimum gestantem in signe: & quia mysterium penetrare non poterat, volebat dimittere eam. Expauit Petrus potentia magnitudinem: expauit Centurio præsentia maiestatem. Exhorruit nimirum & Ioseph, sicut homo, huius tantimiraculi nouitatem, mysterij profunditatem: & idè occultè voluit dimittere eam. Miraris, quòd Ioseph pragnantis sese consortio virginis iudicabat indignum, cūm audias & sanctam Elisabeth eius non posse ferre præsentiam, nisi cum tremore & reuerentia? Ait nanque: Vndè hoc mihi, vt veniat mater Domini mei ad me? Idè itaque Ioseph voluit dimittere eam.

Luc. 1.

Sed quare occultè, & non palàm? Nè videlicet diuortij causa inquireretur, exigetur ratio. Quid enim vir iustus responderet populo durae ceruicis, populo non credenti & contradicenti? Si diceret quod sentiebat, quod de illius puritate comprobauerat, nonne mox increduli & crudeles Iudæi subfannarent illum, lapidarent illum? Quando nanque veritati crederent tacenti in vtero, quam postea contempserunt clamantem in templo? Quid facerent necdūm apparenti, cui postmodum impias manus iniicerunt etiam miraculis coruscanti? Meritò ergo vir iustus, nè aut mentiri, aut diffamare cogeretur innoxiam, voluit occultè dimittere eam.

Math. 1.

Sin verò aliter quis sentiat, & Ioseph sicut hominem dubitasse contendat: sed quia iustus erat, noluisse quidem habitare cum ea propter suspicionem, nec tamen (quia pius erat) traducere voluisse suspectam, & idè voluerit occultè dimittere eam: Breniter respondeo, etiam sic dubitationem illam Ioseph fuisse necessariam, quæ diuino meruit certificari oraculo. Sic quippe scriptum est: Hæc autem eo cogitante, scilicet, quòd occultè dimitteret eam, apparuit ei angelus in somnis, dicens: Ioseph fili David, noli timere accipere Mariam cōiugem tuam. Quod enim in ea natum est, de spiritu sancto est. Itaque propter istas rationes desponsata est Maria Ioseph, vel potius, sicut ponit Euangelista, viro, cui nomen erat Ioseph. Virum nominat, non quia maritus, sed quòd homo virtutis erat: vel potius, quia iuxta alium Euangelistam, non vir simpliciter, sed vir eius dictus est: merito appellatur, quod necessariè putatur. Debit ergo vir eius ap-
pellari,

Luc. 1.

pellari, quia necesse fuit & putari: sicut & pater Saluatoris non quidem esse, sed dici meruit, ut putaretur esse, dicente hoc ipso Euangelista: Et ipse Iesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur, filius Ioseph. Nec vir ergo matris, nec filij pater extitit, quauis certa (ut dictum est) & necessaria dispensatione vtrunque ad tempus & appellatus sit & putatus. Luc. 3.

Conijce tamen ex hac appellatione, qua licet dispensatoria, meruit honorari a Deo, ut pater Dei & dictus & creditus sit: conijce & ex proprio vocabulo, quod augmentum non dubitas interpretari, quis & qualis homo fuerit iste Ioseph. Simul & memeto magni illius quondam Patriarchæ venditi in Aegypto, & scito ipsius istum non solum vocabulum fuisse sortitum, sed & castimoniam adeptum, innocentiam assequutum & gratiam. Siquidem ille Ioseph fraterna ex inuidia venditus, & ductus in Aegyptum, Christi in venditionem præfigurauit: Iste Ioseph Herodianam inuidiam fugiens, Christum in Aegyptum portauit. Ille domino suo fidem seruans, dominæ noluit commisceri: Iste dominam suam Domini sui matrem virginem agnoscens, & ipse continens fideliter custodiuit. Illi data est intelligentia in mysterijs somniorum: Iste datum est conscientium fieri atque participem celestium sacramentorum. Ille frumenta seruauit non sibi, sed omni populo: Iste panem viuum è celo seruandum accepit tam sibi, quam toti mundo. Non est dubium, quin bonus & fidelis homo fuerit iste Ioseph, cui mater desponsata est Saluatoris. Fidelis, inquam, seruus & prudens, quem constituit Dominus suæ matris solatium, suæ carnis nutritium, solum denique in terris magni consilij coadiuorem fidelissimum. Gen. 37. Marth. 2. Gen. 39. Marth. 1. Gen. 40.

Huc accedit, quod dicitur fuisse de domo Dauid. Verè enim de domo Dauid, verè de regia stirpe descendit vir iste Ioseph, nobilis genere, mente nobilior. Planè filius Dauid, non degenerans à patre suo Dauid. Prorsus, inquam, filius Dauid, non tantum carne, sed fide, sed sanctitate, sed deuotione: quem tanquam alterum Dauid Dominus inuenit secundum cor suum, cui tunc committeret secretissimum atque sacratissimum sui cordis arcanum, cui tanquam alteri Dauid incerta & occulta sapientiæ suæ manifestauit, & dedit illi non ignarum esse mysterij, quod nemo principum huius seculi agnouit: cui denique datum est, quod multi reges & prophetae cum vellent videre, non viderunt: audire, & non audierunt: non solum videre & audire, sed etiam portare, deducere, amplecti, deosculari, nutrire & custodire. Non tantum autem Ioseph, sed & Maria descendisse credenda est de domo Dauid. Alioquin non esset desponsata viro de domo Dauid, si non esset & ipsa de domo Dauid. Ambo igitur erant de domo Dauid: sed in altera completa est veritas, quam iurauit Dominus Dauid: altero tamen conscio & teste adimpleta promissionis. S. Ioseph nobilitas. Psal. 50. Luc. 10. Psal. 131.

VITA B. IOHANNIS SYRI CONFESSORIS, AB ADONE EPISCOPO CONSCRIPTA IN ipsius Martyrologio.

PVD Penarensis vrbe natale beati Iohannis, magnæ sanctitatis viri, qui de Syria oriundus, peruenit ad Italiam: Cumque quæreretur locum habitationis suæ, orationem fudit ad Dominum: Te deprecor Domine, qui lumen es verum, si prosperum facis iter meum, hoc mihi signum fiat: Vbicunque ambulauero, si Psalterium meum dedero, & eadem die mihi redditum fuerit, ibi sit per mansionis meæ locus. Factum est, Recepit eum hospitio matrona quædam, cui vir Dei psalterium suum dedit, requisit: ei que mox à muliere redditur. Hoc itaque signo, ut stationem suam ibi vir Dei faceret, confirmatur, ac inde non longè plus minus ve, quam duarum sagittarum progressus, habuit angelum Dei obuium, qui ei dixit: Serue Dei, hic tibi locus per mansionis à Domino parabitur. Erat autem hyems, & sedebat vir Dei sub arbore. Venatores verò cum per locum transitum facerent, viderunt eum sedentem, atque arborem illam iuxta illum folijs vestitam. Requirentes autem virum, quis esset, ob Domini seruitium se de vltimarum partibus locis ve venisse, morarique hinc velle respondit. Nunciantibus igitur illis, fama que vitam beati viri longius spargente, tanta frequentia populi Dei vnde qua que illuc aduenit, ut monasterio facto, 19. Martij. E Syria venit in Italiam. plurimi ad eum accurrunt & sunt monachi.